

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

A.

Φ.— 'Ας πιούμε σ' όλων τήν υγια...
'ξημέρωσε Πρωτομαγιά,
βρέ Περικλή κασιδή.

Λουλούδια, κάλλος έξοχής,
κι' ό γάϊδαρος πανευτυχής
κυλιέται σ' ό γρασίδι.

Μέσα σ' τής ανθρωπότητας τό χάλι, σαχλομούρη,
μακάσι νάμουνα κι' έγω ξετοίπατο γαϊδούρι.
Μακάρι: ξένοιαστος κι' έγω κι' ούδέτερος νά γκάρικα
μαζι με τά λαούμα να, μαζι με τά σαντούρια,
και εξαπλωμένος άναιδώς έκείνους νά μακάρικα,
πούχαν τήν τύχη τήν καλή νά γεννηθούν γαϊδούρια.

Μέσα σ' τής ανθρωπότητας τήν πόρωσι τήν τόση
κι' έγω, βρέ Περικλέτο μου, πού δέν μου λείπει γνώσι.
Ελα τά γράφω σήμερα σ' τήν τρύπια μου πατούνα...

Μάης χαράς κοκκινωπής,
πούχει τό χρώμα τής ντροπής
μόνον ή παπαρούνα.

Σέ πόνους, σέ μαρτύρια
δεινής ουδετερότητας
μάς ήλθαν άνθεστήρια
και γλέντια τής νεότητος.

*Από παντού, βρέ Περικλή, μπαροτσι μου βρωμάει,
και κόσμο καταστρέφονται και κόσμο μηδενίζονται,
Ελοι τραβούν σ' τής έξοχάς νά πιάσουνε τόν Μάη
κι' οι κυβερνώντες μοναχά με σκέψεις βασανίζονται.

'Ο Μάης ήλθε... χά χά χάλι..
κι' αυτοι πλανώνται μοναχά
σέ σκέψεις άνόσους.

*Από τούς κόπους τούς άβροδς
καιρό δέν έχουν σ' τούς φαιδρούς
νά τρέξουν Παράδεισους.

Συμβούλια νυχθημερόν,
πηγαίνουν μ' ύφος σοβαρόν
και φεύγουν σοβαρότεροι.

Δέν άνθυμούνται 'έδω ξανά
τέτοια Συμβούλια τρανά
μήτε κι' οι γεροντότεροι.

*Αμέτρητα Συμβούλια και δυνατό νικητέρι,
σούσκεψι τό ξημέρωμα, κι' άλλη τό μεσημέρι.
Τάχατε τι νά γίνεται; τάχατε τι θά γίνει;
μήν τούς ρωτάτε, βρέ παιδιά... θά τό σκεφθούν έκείνοι.

'Ο Μάης σ' τούς άγροδς καλει,
κι' έγω τονίζω πού πολύ
γι' αυτός μεγαλυνάρια.

Πού τό μυαλό καταπονούν
και κινδυνεύουν νά γενούν
με σκέψεις σάν σουδάρια.

B.

Π.— 'Ηλθε και πάλι Μάς,
πολλή χαρά γιά μάς.

'Εμπρός εις τά Σεπόλια...
κάτω σ' τά περιβόλια
βαρούνα τά βιολιά.

Χρυσό βαστώντας δόρυ
χορεύει και μιá κόρη
με ξετλέκα μαλλιά.

'Εμπρός σέ Μάη κήπους
και μήν άκούτε κτύπους
και βόλια περισά.

Σέ κόσμου ξεραλία
τών Έσπερίων μήλα
νά δρέψουμε χρυσά.

Σήμερα μέσ' σ' τήν κτίσι
μόνον άνισορροπούς
κυτάξεις και βαρβάρους.

Κι' έπος θά κατανήση
δέν θάνα πιά γι' άνθρώπους,
μά μήτε γιά γαϊδαρούς.

'Ο Μάης μάς γελά,
και στέφανα πολλά
σ' τό διάβα του μάς ρίχνει.

Βροντούν στρατών φουσάτα,
και μ' αίματα γαμάτα
τά χέρια του μάς δείχνει.

Και μου γελά και του γελά...
καλώς' στον Μάη τον τρελλό,
καλώς' στον παιχνιδιάρη,
όπου μοσι τον Άρη.

Καλώς' στον χρυσομάλλη μας' στού κόσμου τή σφαγή,
' στού κόσμου τού καμίνι,
πού μήτε γαιδουράγκαθο γιά στέφανο' στη γή
μιά' μέρα δέν θά μείνη.

Καλώς' στον, πού' ξεκούφανα ταυτιά μας κι' οι τενόροι
μ' άδίκκοπαις κραυγαίς,
καλώς' στον, όπου κι' οι Ρωμαγοί θά ξαναβάλουν πλώρη
γιά κάλπαις κι' έλλογαίς.

Καλώς' στον, πού ψηφοθηρεί καθέναις φιλαράκος,
καλώς' στον, όπου κελαιδούν γλυκύλαα πουλάκια
πώς τώρα συνδυάζεται κι' ό Τριανταφυλλάκος
μαζί με τριαντάφυλλα και τριανταφυλλάκια.

Καλώς' στον, όπου πρόσφυγας κι' από τής γής τής δούλης
έχουν γιά κάλπαις σήμερα πολύ παρσουςμό,
και τον Θεοδωρόπουλο λένε πως ό Στρατούλης
δέν δέχεται να τον δεχθώ με στον συνδουασμό.

Καλώς' στον χρυσομάλλη μας μες' στην άνατροπή,
κοντά μου πάει κι' έρχεται ψηφοθηρών μελλισί,
και περιμένω την Άντιαντ' άκούσω τι θά' πώ,
κι' άν την άκραιότητα θά μάς εξασφαλίσω.

Όσαν έστρωτο γαιδουρι
' στο γρασιδι ξαπλωμένος
νοιώθω σφρίγος, νοιώθω μένος
γιά να σπάσω κάθε μούρη.

Ήλθε Μάης, ήλθε Μάς,
τι τρελλή χαρά γιά μάς.
Όλα κατά μέρος άστα
κι' όλα τα ποτήρια σπάστα.

Πάει λοιπόν κι' εκείνη,
άλλά και ποιος θά μείνη,
πού μέσα σε παλάγγη
δέν θά σκυλοπνίγη;
Θεός να μάς φυλάγη
κι' από νερό και γή.

Και μη θαρρής πως μένων εις την ουδέτεροτητα
έχεις άσφαλισμένην και την άκραιότητα.
Μήτε μ' εκείνην δένεις καλά τον γαίδαρό σου,
κι' ουδέτερος άν είσαι να κάνης τον σταυρό σου.

Έκει που πξς τον Μάη χαρούμενος να δρέψης,
να πιής και να χορέψης,
άπάνω ' στής χαραίς σου και' στα τρελλά τα γέλοια σου
' μπορεί να' δής τορπιλαις ανάμεσα' στα σκέλια σου.

Τορπιλαις αποκάτω μας και μπόμπαις από πάνω,
γι' αυτά κι' αυτά κι' έμένα
μὲ πάει τρία κι' ένα,
δέν ξέρω τι να κάνω.

Πάντα τής γής άνόσια,
θυσείται συμπόσια,
θυμάτων εκατόμυα.

Κόσμος φανάζει πῶ πῶ πῶ!..
κι' ύπερ τήν γήν, αλλά κι' ύπερ
τορπιλαι τε και βέμβαι.

Πυρά τα πάντα πυρπολεί...
πού φόγωμεν, άμαρτωλοί;
οὐκ έστι σωτηρία
γιά σφύρονας και παλαβούς...
θαρρείς πως μεσ' από κλωδούς
εξώρμησαν θηρία.

Ό Περικλή των Άθηνών,
πρόσχε νύκτα μέρα,
γιατι τορπιλαις πιθανόν
να ρίξουν και' στην Ξέρα.

Φ. — Κόττα τους κάμπους, Περικλή, γεμάτους χαμο-
πάει κι' ή Δουζιτάνια ' στο φύογτα με τορπιλη. [μήλι...
Πάει κι' ή Δουζιτάνια κι' έγινε μέγας θρήνος,
πάει μαζί κι' ό Βάνδερμπλιτ, ό πλοοσιος εκείνος.

Μέσα σ' αυτούς τους χρόνους, τους τόσοσ άπαισιούς,
κι' αυτη λοιπόν έχάθη
' στον θαλασών τού βάθη
με τόσοσ επιβάτας απόρους και πλουσιούς.

Κι' άν σὺ ποθής ουδέτερος να ζήσ εν νηγεμά,
πρόσχε' εδώ, πρόσχε' εκεί,
πριν και' στο τρύπιο σου βροχι
σου κρόφουνα καμμία.

Μην κάνης μήτε μακρονό,
μην κάνης μήτε κοντηνό
άναφυχής ταξειδι.

Πάνε κι' οὐδ' αὐτοὶ ἄγριοι,
πάνε κι' ἀκαρδίτητες,
μαρούλια μὲ τὸ ξόδι.

Π. —

Λουκιτάνια... γιὰ σένα
πένθος πᾶσαν γῆν ἰκάνει...
κόσμος κλαίει σ' τὰ χαμένα
καὶ δὴν ξέρει: τί νὰ κάνη.

"Ὁχι! ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι!..
πνήθηκα καὶ μὴ κοντέσσα...
τί καλά, βρὲ Φασουλῆ,
ποῦ κι' ἐγὼ δὴν ἤμουν μέσα.

Καλὰ κάνεις, ἀδελφέ μου,
ποῦ γιὰ ναύλους δὴν ξοδεύεις
καὶ ποτὲ δὴν ταξειδεύεις.

Καὶ πρὸ πάντων σὲ πολέμου
καὶ σὲ χαλασμοῦ καιρούς,
κατὰ πάντα φοβερός.

"Ὅλα μὲς σ' αὐτὴ τὴν πλάσι,
ποῦ κονταῖσι νὰ χαλάσῃ,
καταστήσανε κουργαλῆ.

Κι' ἐγὼ βλέπωντας, φηλά,
βλέπωντας καὶ χαμηλά,
ἐκαρδιζομαι σ' τὰ γέλοια.

Μισούντων καὶ τὰς προόδους
κι' ἔλαι τῶν ἄλλων γέλοια...
ἀνθρωπότητος κτηνώδους
ἀποκτηνίωσης τελεία.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο πᾶ
δὴν εὐρίσκεις ἀνθρωπιά,
κι' ἄν τὴν φάχνης, τραγογένη,
μὲ φανάρι Διογένη.

Ῥήμαζαν αὐτοὶ κι' ἐκαίνοι
πρασινάδες, περιθόλια,
κι' ἀνθρωποὶ ῥωτοῦν καὶ κτήνη
γιὰ τὴν ἀνθρωπιά τὴν δόλια.

Τι νὰ γίνεσαι; ποῦ μένεις;
ἴσως βρισκῶσαι κρυμμένη
σὲ τρανὴν πλεονεξία.

Σὲ καπνοὺς μαχῶν ἀγρίων
καὶ σ' ἐκρήξεις ἀερίων,
ἐποῦ φέρουν ἀσφυξία.

Ἐκαὶ σὲ πτώματα νεκρῶν
καὶ σ' ἀμορφα κουφάρια
ἀκούς μεγάλων καὶ μικρῶν
Ἑβραϊκά παζάρια.

Τι θὰ μοῦ δώσης, ἀδελφέ, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω
κι' ἐγὼ μὲ τὸν καγγά μου,
καὶ τί μοῦ δίνεις γιὰ νὰ βῶ καὶ τί γιὰ νὰ καθίσω
οὐδέτερος σ' τ' αἰγά μου.

Ε΄.

**Μέσα 'στὴν πρασινάδα
τοῦ Μιάη κατενάδα.**

Μαίε μου χρυσομάλλη
ἤλθεσ καὶ τῆν δόνη φάλλη
εἰς θάχωμα καὶ πάλι
κάπαις, κι' ἐκλογαῖς.

"Ἄρης τρεῖς σιτουράτος,
γύρω καιρομένη βάτος,
μὴ γιὰ φήφους βρὰ τὸ κράτος
τὸ νομοταγές.

"Δὲς αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ κῆμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἓνα βῆμα
μὲς σ' τ' ἀπείραντον τῶν μνημάτων,
τὸν Ἐκατονό.

"Ἔτσι σ' ἐκλογῆς λιμένα
πᾶν μαζί μὲ πέθον ἓνα
καὶ κρανία μωλωμένα,
μὰ κι' ἐκτὸς φρενῶν.

Ἐνὸς πόλεμος σαρόνει
δοῦ θεμελιόνουν χρόνοι,
τὸ Ρωμαῖκο σκεπρόνει
γλῆντζα δυνατά.

Κι' ἐκαμβοὶ τὸ βλέπουν πάντες
καὶ διπλαῖς, τριπλαῖς Ἀντάντες,
κι' αὐτὸ λέει: καλὲ ἀντες,
κι' ἄνθη τοὺς πατζ.